

Flaskpost från Randivåg

Kanarieöarna och Kap Verde 1 januari – 12 februari 2013

Januari

Det blev några dagars väntan i marinan San Miguel på Teneriffa innan vi kunde komma iväg. Vi fixade det sista, köpte lite mer färsk mat, lämnade tillbaka gasoltuben som vi köpt på Gran Canaria och så den 3 januari var det dags. Vi la loss vid 12-tiden och gick till marinakontoret med båten för att betala

Vi lämnar marinan på Teneriffa den 3 januari

hamnavgiften och tanka diesel. En timme senare var vi på väg. Till en början gjorde vi god fart som avtog framåt natten, vi seglade med enbart spirade försegel. När det blev dagsljus ändrade vi segelsättning: tog bort spirbommen och ena förseglet och satte storen, det hade blivit mer ostlig vind. Havet var stilla, inte mycket dyning eller vågor och vi gjorde bra fart igen. Vid 11.30 UTC pratade vi med det Skandinaviska nätet på kortvågsradion 14.325, kul att ha kontakt med andra när man är mitt ute på havet. Vi såg några fartyg under dagen, det är bra att kunna följa dem på AIS'en. Natten var klar och delfinerna lekte i mareden runt båten. Vid soluppgången dag två ökar vinden och vi tar in lite segel. Sjön blir lite grövre, men vi kan ändå upptäcka portugisisk örlogsman (manet) och sköldpaddor i

vågorna. Vinden är inte så varm än, drygt 20 på dagen och 19 på natten. Den tredje dagen har vi kommit bort från Kanarieöarna, vi hör dem inte längre på VHF'en. Inte en båt, det enda liv vi ser på hela dagen är en sköldpadda. Natten blir mörk, ingen mared, ingen måne. Men vi gör god fart i en vind som blåser mellan 8-10 m/s. På morgonen tittar vi runt på däck för att se om vi fått några flygfiskar, några brukar ha hamnat på däck när de försökt undkomma en större fisk. Vi får in en del information på Navtexten – inte bara sådant som rör våra vatten. Det är varning för rätvalar utanför Florida, stormvarning på Island och en fyr som är släckt i Kanada. Det är kul att få lite ”skvaller” från andra delar av världen! Men vi får även in väderprognosen för vårt eget område, E-NE 4, dvs 5-8 m/s ost till nordostlig vind. Då vi inte har några vågor eller någon dyning blir dyngsdistansen bra trots att det inte blåser så mycket. Dag fem börjar vi närma oss Kap Verde, vi märker det inte minst på att vi börjar få sand på båten, tampar, segel – ja, hela båten är täckt av sand från Sahara. Vi kommer fram när det fortfarande är mörkt och vill inte gå in i hamnen utan seglar långsamt fram och tillbaka utanför hamninloppet. När dagsljuset börjar komma ankrar i viken på ön Sal, den ö i Kap Verde arkipelagen som ligger längst mot nordost. Vi hade gjort en snittfart på 6 knop och gått de 760 sjömil på 5 och ½ dygn.

Ibland var flygfiskarna stora nog att äta!

Sal är en torr, stenig ö med några fina stränder, en i söder och en i sydväst. Det är en ö med två sidor, sydsidan är turistisk, ser ut som en Kanarieö för 20-30 år sedan och resten av ön tillhör befolkningen. Det

Det fanns många olika fiskar att välja bland på fiskmarknaden

bor ca 25.000 personer på ön, de flesta i norr. Man tar sig fram på ön genom att åka med en ”Aluguar”, en gemensamhetstaxi eller minibuss utan tidtabell. Kostnaden är samma för alla, 50 escudos eller ca 4 skr. Byter man Aluguer betalar man ny taxa. Vi reste på detta sätt runt ön: klarerade in vid flygplatsen, besökte de turistska delarna (rätt så charmiga) och tittade på fiskmarknaden på piren. Vi strosade runt i den största staden på ön, Espargos och köpte en månads internet med modem för 140 sek. Vi letade upp en representant för en av de segelklubbar vi är med i – den tyska TransOcean och provade på flera barer tillsammans med Carlos. ”Ponche” det lokala brännvinen kryddat med honung serverades på alla barerna, det smakade ungefär lika illa på alla ställena! Vädret var rätt OK, mestadels sol och ca 25 grader på dagen, kring 20 på natten. När vi efter någon vecka

tänkte segla vidare kom det in en hiskelig dyning i viken där vi låg ankrade, vi gick ankarvakt under natten och väntade även nästa dag innan vi vågade oss ut ur viken. Ingen bra ankringsplats i sådant väder!

Harmattan gör sikten obefintlig och andningen svår

Nästa ö vi besökte var **Boavista**, ca 40 nm söder om Sal. Boavista beskrivs som ”en bit av Sahara flytande i Atlanten”. Här bor inte många personer, ca 5.000 men däremot är här många turister. De bor i hotell spridda runt kusterna på ön och alla är ”all-inclusive”. Turisterna kommer hit och vistas hela semestern inom hotellområdet, det finns inte mycket annat att se på ön. Befolkningen bor i huvudsak i huvudstaden – Sal-Rei. Ön består till stora delar av vit sand och palmer och ser helt fantastisk ut – om det inte blåser. När vi hade varit där några dagar började det blåsa sand från Sahara, harmattan. Fin sand, saltvatten och vind är ingen bra kombination, varken för båtens alla delikata tekniska detaljer eller våra luftstrupar, vi bestämde oss för att det var dags för nästa ö.

Vi satte kurs mot **São Nicolau**, omkring 90 nm nordost om Boavista, det blev en nattsegling i fin vind och vi ankrade utanför byn Tarrafal på förmiddagen. Ön är hög, högsta berget ca 1.300 meter, vilket gör att det också regnar på ön. På nordsidan odlas frukt, grönsaker och sockerrör, övriga delar av ön är torr och stenig. Här, som på de andra öarna, gäller det att klarera in det första man gör. Det innebär att kaptenen (eller hela besättningen) går till Policia Maritim och lämnar båtens papper och visar passen. Det kostar inget att klarera in, men de tar en avgift på ca 80 sek när man klarerar ut och lämnar ön. Det är endast på första och sista ön som även imigrations-polisen är inblandad. När vi klarerade ut från Boa Vista sa Policia Maritime med längtan i rösten att ”São Nicolau är en fin ö, där finns inte alls lika mycket brottslighet som här”. Vi tänkte på detta när vi vandrade runt i den lilla byn där ingen rusade fram och ville sälja saker till oss. Här fanns inga turister alls, ingen levde på turister och följaktligen var det ingen som brydde sig om oss där vi nyfiket tittade in lite här och var. São Nicolau är alltså en hög ö och ibland kom det sk ”williwawes” ner för bergsslutningen, staka vindbyar. Båten svänger en del i vinden men ankarret håller oss på plats. Vi försöker få tag i en Aluguer som går upp i bergen, men just nu kör alla Aluguer som taxibilar och vi vill inte betala det höga pris de begär. Vi tar istället dinget och snorklar och tittar på fiskar och sköldpaddor vid ett rev en bit från båten. Vi umgås lite med den franskflaggade båten ”Iris” med tyska Ingrid och franska Philippe, en båt vi träffat redan på La Palma. Konversationen blev lite omständlig då vi pratade ömsom franska, tyska, engelska och svenska. Det som krånglade till det är att Philip endast pratar franska och Sven-Gösta gör inte det. När vi pratar engelska översätter Ingrid till franska för Philip, när vi pratar franska översatte Lisa för Sven-Gösta...

Den höga ön São Nicolau på sin torra södra sida

I slutet av januari drog vi upp ankarret och seglade iväg till nästa ö, **São Vicente**, en av de mera befolkade öarna i Kap Verde. Kring 75.000 personer bor här, de flesta i staden Mindelo. På vägen dit (ca

50 nm mot nordväst) började vi se fler och fler segelbåtar. Där vi varit tidigare hade vi sett en eller två stycken, nu hade vi som flest sju segelbåtar runt oss! Vid infarten till Mindelo och den skyddade viken utanför staden såg vi en rocka som hoppade upp ur vattnet! Det stänkte rejält när bjässen landade med en magplask i vattnet igen. Hoppande rockor – finns det?

I Mindelo finns en marina, några tyskar startade den 2007 och under deras överinseende har den vuxit i storlek och

Marina Mindelo

service. Här samlas båtarna som skall vidare över Atlanten. Vi fick en plats långt in mot servicebyggnaden och var glada över att det inte gungade hejvilt som det gjort under de veckor vi ankrat. Här fanns sötvatten (avsaltat havsvatten) så vi tvättade båten fri från salt och sand. Vi kollade båtgrannarna och hittade en svensk båt vi träffat i Las Palmas "Bold Venture" med Carolyn och Janne ombord. Vi lärde känna våra schweiziska båtgrannar och började undersöka staden. För ett 10-tal år sedan fanns inget för oss båtfolk att köpa på ön, varken reservdelar, mat eller möjlighet att få något lagat. Men under de senaste åren har levnadsstandarden höjts rejält och idag finns dagligvaruhandlare, båtservice i marinan och restauranger. Vi fann oss väl tillrätta och lärde oss hitta till bageri, matbutik och fruktmarknad. Efter några dagar började det gunga och rycka i tamparna i marinan. Dyringen hittade in i viken och vinden kom vinvande mellan bergen. Vi hade läst om alla fina ankrings-vikar på Kap Verde och den fina marinan i Mindelo innan vi kom hit. Vi är nog inte säkra på att vi tycker det är så bra att ankra här, i varje fall inte i januari. Vikarna är öppna och det går in en dyning var man än ligger, hamnarna är få och överfulla av lokala båtar, det är svårt att hitta en lugn plats för en gästande båt. Marinan i Mindelo är utsatt för lika mycket dyning och vind som ankring-arna, det gör att det rycker och drar i tampar-na, sömnen blir lidande. Dessutom når vindarna från Sahara ofta hit, luften blir full av sand och båten likaså.

Mindelo sett från marinan

Den vindlande vandringsleden till byn Paul på São Antao

En dag gör vi en utflykt till grann-ön, **São Antao** tillsammans med Janne och Carolyn. Vi lämnar båten i Mindelo och tar färjan över sundet, det finns inga bra ankringsvikar på São Antao. São Antao är en stor och hög ö, här idkas frukt och grönsaker och här växer träd och buskar. Vi tar en Aluguer upp till toppen av en vulkan och vandrar ner till havet. Vi går ner genom en grön dal, det första gröna vi sett på Kap Verde. Leden går rakt nedför bland odlingar av majs, sockerrör, bananer och kaffe. Här fanns kor, hästar, grisar, åsnor och höns. Mycket av det som säljs i matbutiker och marknaden i Mindelo kommer härifrån, inklusive destillerade drycker. Vi är helt slut när vi kommer fram till byn Paul efter sex timmar, knän och tånaglar (!) har fått stryk. Vi vinkar av Janne och Carolyn som tar en Aluguer och färjan tillbaka till Mindelo. Vi tar in på hotell över natten och åker

runt med en Aluguer dagen därpå tillsammans med ett annat seglarpar, Fritz och Gitti som vi träffade på hotellet. Vi går knappt ut ur bilen under dagen och det tar ett tag innan vi hämtat oss från den långa promenaden!

Februari

När vi är i Mindelo är Kap Verde med i Afrikanska mästerskapen i fotboll i Sydafrika. Det är första gången Kap Verde är med och hela befolkningen lever sig in i spelet och resultaten. När Kap Verde går vidare från gruppspelet är det näst intill karnevalstämning! Man firar nästan lika mycket när man blir utslagna och när spelarna kommer tillbaka till Kap Verde och åker runt på gatorna på ett lastbilsflak, ja, då är det karnevalstämning!

Stämningen i Mindelo vid fotbolls AM

Vi hyr bil en dag och far kors och tvärs över Sao Vicente. Det är en rätt stenig ö med en grön dal där man odlar grönsaker. Några fina stränder finns, här och var en by. Men som på de flesta av öarna vi besökt finns inte mycket växtlighet på ön, mest sten, grus och sand. När vi parkerade bilen efter dagens utflykt hade vi kört 12 mil, ön är inte stor. Men då nästan alla vägar är byggda av kullersten "skakar" man fram i sakta mak på vägarna. Det tar tid att färdas på detta sätt.

Dalen på São Vicente där det finns växtlighet

Vi hade bestämt oss för att stanna kvar i Mindelo över karnevalen och festligheterna startade den 8 februari med en "barn-karneval" och en kvälls-karneval. Under några dagar gick flera olika karnevalståg genom staden, de flesta på dagarna. Det var olika teman olika dagar och ibland kom spontana karnevalståg sjungande och dansande på gatorna. Det sista, "stora" karnevalståget var tisdagen den 12

februari och pågick i många timmar. Här var de finaste vagnarna och de mest arbetade dräkterna. Tågen var ordnade i "teman", ett var "kommunikation", ett annat "forna Egypten". Vi såg de flesta tågen och gladdes med de trevliga mindeloborna som med liv och lust gick in för att fira, oftast utan bråk.

Vi träffade några båtbesättningar som också planerade att segla söder ut och kom överens om att hålla kontakt via kortvågsradio på väg ner mot Brasilien. Vi bestämde avgång till den 13 februari. Nu när karnevalen var slut såg vi fram emot att segla vidare.

Lisa & Sven-Gösta

Det var många barn med i karnevalstågen i Mindelo

En av vagnarna i det stora karnevalståget på temat "Egypten"